

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 387/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 18 grudnia 2018 roku sygn. akt II K 928/17			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca x2			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		M. S. (1)	Kwota 697,05 złotych jako wartość uszkodzeń elementów wytrzymałościowych samochodu B., które nie mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 1.09.2016 roku.	Opinia biegłego S. S. (1) k. 846 - 855
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
Kwota 697,05 złotych jako wartość uszkodzeń elementów wytrzymałościowych samochodu B., które nie mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 1.09.2016 roku.	Opinia biegłego S. S. (1) k. 846 - 855	Opinia biegłego jest pełna i jasna. Żadna ze stron nie kwestionowała wyliczonej przez biegłego kwoty.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku,	#zasadny # częściowo zasadny	

	<p>tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 143 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego M. S. (1) na podstawie m.in. dokumentacji szkodowej znajdującej się na płycie CD na karcie 120 (numeracja naniesiona pieczęcią- (...)) oraz na płycie stanowiącej załącznik do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, zatem również na podstawie zapisanej na tych płytach rozmowie telefonicznej w sytuacji, gdy z rozmowy tej nie sporządzono stenogramu, nie sporządzono protokołu i przez to nie została ona ujawniona w toku rozprawy głównej w procesowo przewidziany sposób.</p>	# niezasadny	
2.	<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a to art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na bezzasadnym oparciu kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ustaleń faktycznych na opiniach biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. K. K. (1) – pisemnych z dnia 9 czerwca 2017 r (k. 157-168 akt sprawy)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

i z dnia 16 października 2017 r. (k. 331 - 337 akt sprawy) oraz ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 4 października 2018 r., a w konsekwencji bezpodstawnym ustaleniu, że stan samochodu marki V. (...) nr rej (...) nie koreluje z uszkodzeniami samochodu marki B. nr rej (...), gdyż w wyniku zaistniałej kolizji w samochodzie marki P. musiałoby dojść do zgięcia haka holowniczego, uszkodzenia zderzaka tylnego polegającego na wyrwaniu go z mocowania i jego popękaniu oraz uszkodzenia pokrywy komory bagażnika, podczas, gdy ww. opinie, jako niekonsekwentne, niejasne i sprzeczne zarówno względem siebie, jak i względem pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również przedłożonej do akt sprawy opinii prywatnej sporządzonej przez dr inż. J. W. z dnia 7 grudnia 2016 r., na takie ustalenia nie pozwalają, co w konsekwencji czyniło zasadnym dopuszczenie przez Sąd dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej;

- zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. art. 201 k.p.k. polegającą

na nieprawidłowej ocenie dowodu w postaci pisemnych i ustnych opinii biegłego K. K. poprzez nienależytą weryfikację tych opinii pod kątem ich pełności oraz rzetelności mogącą skutkować koniecznością powołania innego biegłego, podczas gdy ocena przedmiotowych dowodów przeprowadzona z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i prawidłowego rozumowania wskazuje, że wnioski biegłego sformułowane w opinii ustnej uzupełniającej wygłoszone na rozprawie w dniu 4 października 2018 roku są sprzeczne z ustaleniami samego biegłego wyrażonymi w pkt. 6 opinii pisemnej z dnia 9 czerwca 2017 roku (k. 0168 - numeracja odbita pieczęcią) oraz z ustaleniami opinii prywatnej sporządzonej przez dr J. W. na zlecenie oskarżonego S., jak również z ustaleniami rzeczoznawcy samochodowego wykonującego kalkulację szkody na zlecenie (...) (plik „rozliczenie szkody.pdf” na płycie CD załącznik do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz k. 120 akt sprawy - 0152 numeracja odbita pieczęcią).

3.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu w ocenie dowodów:</p> <p>a. treści pisma z dnia 2 września 2016 roku znajdującego się na płycie CD stanowiącej załącznik do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz na płycie CD z dokumentacją szkodową (k. 120 w aktach sprawy) podczas, gdy rzetelna analiza tego dokumentu pozwala na ustalenie, jakie uszkodzenia pojazdu B. zostały podane przez M. S. (1) zakładowi ubezpieczeń,</p> <p>b. kalkulacji naprawy pojazdu B. sporządzonej na zlecenie zakładu ubezpieczeń (plik „rozliczenie szkody.pdf” znajdujący się na płycie CD załącznik do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz na płycie CD k. 120 w aktach sprawy), z której wynika zakres uszkodzeń tego pojazdu powstały na skutek zdarzenia z dnia 1 września 2016 roku,</p> <p>c. dowodu z dokumentu prywatnego jakim jest opinia biegłego dr. J. W. sporządzona na zlecenie oskarżonego, która określa zakres uszkodzeń pojazdu B. i wskazuje na powstanie ich w okolicznościach</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
----	--	--	--

	zdarzenia podanych przez uczestników.		
4.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 409 k.p.k. przez nierozpoznanie i pominięcie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego M. S. (1) zgłoszonego w piśmie nadanym w dniu 10 grudnia 2018 roku o otwarcie przewodu na nowo oraz załączenie do akt niniejszej sprawy z akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie I Wydziałem Cywilnym pod sygn. akt: I C 120/14 oraz dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego K. K. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
5.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a to art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. S. (1) oraz J. M. w zakresie w jakim wskazywali oni na okoliczności przebiegu kolizji z dnia 1 września 2016 r., w aspekcie dotyczącym rodzaju uszkodzeń, jakich w rezultacie ww. zdarzenia doznał stanowiący własność M. S. (1) pojazd</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>w postaci samochodu osobowego marki B. nr rej (...), podczas, gdy w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyjaśnienia te pozostają konsekwentne, spójne i logiczne, a w rezultacie w pełni wiarygodne.</p>		
6.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku, a jego uzasadnieniem polegającą z jednej strony na przyjęciu, że zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszego zdarzenia mogło dojść do aktywacji poduszek powietrznych pojazdu marki B., z drugiej zaś przyjęcie w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, iż oskarżony usiłował doprowadzić ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.078 zł tj. w kwocie wynikającej z wyliczenia wartości szkody obejmującej ww. poduszki powietrzne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
7.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na tym, że nie dające</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego M. S. (1), a Sąd uwzględnił jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego oceniając zebrane w ten sposób dowody w sprawie nie w sposób swobodny, a dowolny.</p>		
8.	<p>zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez uznanie, że zachowanie przypisane oskarżonemu M. S. (1) w sentencji zaskarżonego wyroku wyczerpało dyspozycję ww. przepisów, podczas, gdy wobec nie zawarcia w opisie tego czynu znamienia „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” a co za tym idzie dekompletacji znamion strony podmiotowej zachowania oskarżonego brak było możliwości przyjęcia, że zachowanie to wyczerpało dyspozycje wskazanych przepisów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
9.	<p>zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez błędne uznanie, że oskarżony M. S. działał w sposób mu przypisany i „zgłosił uszkodzenia elementów pojazdu B. nr rej. (...), które nie powstały w przebiegu zaistniałej kolizji drogowej i nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

korelują z uszkodzeniami samochodu marki V. (...)" w sytuacji, gdy:

- z treści dokumentu „zlecenie wykonania czynności ubezpieczeniowych w procesie likwidacji szkody OC” z dnia 2 września 2016 roku oraz nagrania rozmowy telefonicznej, w której oskarżony zgłosił szkodę i wskazał zakres uszkodzeń pojazdu B., znajdującego się na płycie CD stanowiącej załącznik do zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz płycie z k. 120 akt sprawy (0152 numeracja odbita pieczęcią) wynika, iż M. S. zgłosił do zakładu ubezpieczeń następujące uszkodzenia pojazdu B.: dwie poduszki powietrzne, dwie lampy wyrwane z uchwytów, halogen, zderzak przedni, błotnik prawy oraz wyrwaną osłonę pod silnikiem,

- szkoda zgłoszona przez oskarżonego M. S. nie dotyczyła pojazdu marki B. o nr rej (...),

- z opisu czynu wyeliminowana została przesłanka osiągnięcia korzyści majątkowej przez M. S., co powoduje defragmentację przesłanek naruszonych przepisów prawa materialnego, a przez to wyklucza możliwość uznania, iż zachowanie oskarżonego wypełniało

	znamiona wskazanych przepisów.		
10.	<p>- zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej wobec oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, przekraczającej swoją dolegliwością stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony M. S. (1), wynikającą z nadmiernego wyeksponowania przez Sąd I instancji okoliczności obciążających, jakie miały zachodzić po stronie ww. oskarżonego, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu w sposób dostateczny okoliczności łagodzących, w tym przede wszystkim relatywnie niskiej wartości szkody, jak również tego, że do wypłacenia odszkodowania nie doszło, a także okoliczności dotyczących obecnej sytuacji osobistej (rodzinnej) oskarżonego, w tym tego, że jest żonaty, posiada dwójkę dzieci, pracuje, prowadzi własną działalność gospodarczą.</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności będącej wynikiem nieprawidłowej oceny przesłanek z art. 53 § 2 k.k., polegającej na pominięciu okoliczności łagodzących, w tym przede wszystkim niską wartość szkody, fakt, iż do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	wypłaty odszkodowania nie doszło, jak również okoliczności osobistych oskarżonego M. S. (1), w szczególności związanych z jego aktywnością zawodową.	
11.	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. M. nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu określonego art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1k.k., podczas gdy obiektywna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na tej podstawie ustalenia zwłaszcza w kontekście zeznań świadków P. P. i Ł. R. (którzy zakupili sporny samochód marki V. (...) biorący udział w kolizji) wyjaśnień samego oskarżonego, który tuż po zdarzeniu sprzedał samochód, winny skutkować wydaniem wyroku skazującego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
Ad.1	Zarzut jest zasadny, aczkolwiek uchybienie to zostało skonwalidowane na etapie postępowania odwoławczego, poprzez odsłuchanie przed Sądem Okręgowym rozmowy telefonicznej oskarżonego M. S. (1), zgłaszającego	

	ubezpieczycielowi (...) szkodę komunikacyjną.	
Ad.2	<p>Oba zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonego M. S. (1) sprowadzają się w istocie do kwestionowania opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. K. (1) i jako takie mogą zostać omówione łącznie.</p> <p>Zarzuty te nie są zasadne. Opinia biegłego, co jasno wynika z treści art. 201 k.p.k. może zostać zdyskwalifikowana z tego tylko powodu, że jest niepełna lub niejasna. Skarżący nie wykazali jednak, aby kwestionowana w apelacji opinia charakteryzowała się takimi właśnie cechami. Zdaniem Sądu Okręgowego jest wręcz przeciwnie, gdyż opinia biegłego K. K. (1) jest opinią w pełni jasną i zupełną. Biegły dysponujący wiedzą specjalistyczną, po zapoznaniu się z całokształtem dowodów zebranych w sprawie, w tym także dowodami przeprowadzonymi przez Sąd I instancji przedstawił swoje stanowisko, które przekonywująco uzasadnił.</p> <p>Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów, co do rozbieżności i braku konsekwencji opinii biegłego K. K. (1). Owszem, opinia ta</p>	

w pewnym sensie ewoluowała (zresztą w kierunku korzystnym dla oskarżonych), gdyż z czasem przybywało w przedmiotowej sprawie dowodów. Dopiero przed wydaniem pisemnej opinii uzupełniającej biegły mógł się zapoznać z materiałem zdjęciowym, dotyczącym uszkodzeń samochodu V. (...). Jego ustna opinia uzupełniająca na rozprawie głównej, także została poprzedzona przeprowadzeniem dalszych dowodów. Tam, gdzie biegły zmodyfikował swoje stanowisko, przekonywująco to uzasadnił.

Nie można zgodzić się z obroną, iż biegły początkowo, w swojej opinii pisemnej, dopuścił możliwość, aby w przedmiotowej kolizji w samochodzie B. doszło do uszkodzeń elementów wytrzymałościowych, po czym przed Sądem z tego się wycofał. W swojej opinii pisemnej, wydanej w toku postępowania przygotowawczego, biegły wskazał jedynie, że w razie powstania ujawnionych uszkodzeń elementów wytrzymałościowych w samochodzie B., doszłoby do dużo większych uszkodzeń samochodu V. (...), a zatem nie mogły one powstać w przedmiotowej kolizji.

Wbrew stanowisku obrony biegły K. K. (1) wcale nie

zmieniał także zdania, co do możliwości aktywacji poduszek powietrznych w samochodzie B., na co wskazuje analiza jego pierwszej opinii pisemnej (k. 133 - 135), w której taką możliwość dopuszczał. Nie można zatem skutecznie twierdzić, iż nastąpiła tu zasadnicza zmiana jego stanowiska, spowodowana dopiero zapoznaniem się przez biegłego K. z opinią prywatną dr. W..

Biegły K. K. (1) wytłumaczył także przekonywująco, że w istocie nie ma znaczenia, w którym konkretnie miejscu samochodu B. znajdował się czujnik aktywujący wystrzał poduszek powietrznych, podkreślając, że wyzwolenie poduszek powietrznych jest reakcją na opóźnienie, w którym znajduje się pojazd, niezależnie od tego, gdzie konkretnie umiejscowiony jest czujnik. Poza tym z wiedzy powszechnie dostępnej wiadomym jest, że o aktywacji poduszki decyduje jednostka sterująca, która nieustannie zbiera szereg informacji z wielu czujników różnego rodzaju: akcelerometrów, czujników nacisku i ciśnienia, czujników dźwięku, czujników układu hamulcowego (M. - Jak działają poduszki bezpieczeństwa?).

Zarzut
nieprzeprowadzenia przez
biegłego „eksperymentu
rzeczoznawczego” jest o
tyle chybiony, że autor
apelacji nie wskazał na
czym ten eksperyment
miałby polegać.

Okoliczność, iż na belce
zderzaka przedniego B.
został odwzorowany ślad
przypominający kształtem
kulę haka holowniczego
samochodu V. (...), w
żadnym razie nie może
dyskwalifikować opinii
biegłego K. K. (1),
albowiem biegły ten nie
wykluczył przecież, że
doszło do fizycznego
kontaktu obu tych
samochodów.

Biegły K. K. (1) zapoznał
się z opinią prywatną J.
W., w pewnym zakresie
się z nią zgadzając.
Jednakże nie zmienił
swojego konsekwentnego
stanowiska, iż tylko część
uszkodzeń samochodu B.
mogło powstać w wyniku
przedmiotowej kolizji w
dniu 1.09.2016 roku.
Natomiast uszkodzenia
(deformacja) elementów
wytrzymałościowych
samochodu B. świadczy
o tym, że zadziałał tu
silniejszy mechanizm, z
którym nie korelowały
uszkodzenia samochodu
V. (...). Przeciwny w
tym zakresie pogląd dr.
W. nie mógł zostać
zaakceptowany, albowiem
został wyrażony w opinii
osoby, która nie została
powołana do pełnienia

roli bezstronnego biegłego w toczącym się procesie przez organ procesowy, lecz stronę zainteresowaną korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem. Jak podnosi się w orzecznictwie, do tego dochodzi też kwestia braku dostatecznego zaufania dla opinii, której autor zostaje wybrany i wynagrodzony przez stronę postępowania. Skoro komuś zlecono wykonanie za wynagrodzeniem stosownego opracowania dla określonego celu, zleceniobiorca czuje się w obowiązku sprostać zamówieniu, by cel ten został osiągnięty, solidaryzuje się ze zleceniodawcą, popada w rodzaj emocjonalnego zaangażowania się po jego stronie, znajduje się wszak pod naturalną presją oczekiwań zlecającego (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31.01.2007 roku - II AKA 248/06).

Z tych też względów Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do dopuszczania kolejnej opinii uzupełniającej biegłego K. K. (1), czy też kolejnej opinii biegłego tej specjalności (dopuszczona przez Sąd Okręgowy opinia biegłego S. S. (1) dotyczyła jedynie kwestii wyliczenia wartości zgłoszonych do odszkodowania elementów

	<p>wytrzymałościowych samochodu B.).</p> <p>Podstawą zdyskwalifikowania opinii biegłego i żądania przeprowadzenia kolejnej jeszcze opinii, nie może być to, że strona nie jest zadowolona z niekorzystnych dla siebie wniosków dotychczasowej opinii. Jeżeli opinia biegłego jest pełna i jasna dla sądu, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k.</p>	
Ad.3	<p>Zarzut uznać trzeba za częściowo zasadny.</p> <p>Rzeczywiście, Sąd meriti nie uwzględnił w dostateczny sposób dowodu z kalkulacji naprawy pojazdu B., sporządzonej na zlecenie zakładu ubezpieczeń, z której wynikał zakres uszkodzeń tego pojazdu, powstały na skutek zdarzenia z dnia 1.09.2016 roku. Ową kalkulację należało zestawić z poczynionymi przez Sąd meriti ustaleniami faktycznymi, z których wynikało, że tylko część elementów samochodu B. nie mogła powstać w wyniku zaistniałej kolizji. Jednocześnie uchybienie to miało wpływ na treść wyroku, gdyż Sąd I instancji uznał, że</p>	

kolizja w dniu 1.09.2016 roku miała rzeczywiście miejsce i część uszkodzeń pojazdu B. powstało na skutek zderzenia się w tym dniu samochodów oskarżonych (ewentualnie zachodzą tu niedające się usunąć wątpliwości, które należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego). Powodowało to zatem konieczność rozróżnienia tych uszkodzeń i przypisanie oskarżonemu zamiaru wyłudzenia tylko co do wysokości kosztów naprawy (wymiany) tych części, które na pewno nie powstały w wyniku ww. kolizji.

Sąd Rejonowy nie odniósł się też w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do treści dokumentu ubezpieczyciela zatytułowanego: „zlecenie wykonania czynności ubezpieczeniowych w procesie likwidacji szkody OC” z dnia 2 września 2016 roku, wskazującego, jakie uszkodzenia pojazdu B. zostały zgłoszone przez M. S. (1) zakładowi ubezpieczeń. Uchybienie to nie miało jednak znaczenia dla treści zapadłego wyroku, o czym szerzej będzie mowa przy omówieniu zarzutu nr 9.

Podobnie dla treści wyroku nie miało znaczenia, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy nie odnosił się do prywatnej opinii dr.

	<p>J. W. sporządzonej na zlecenie oskarżonego, co zostało już omówione w ramach odniesienia się do zarzutu z pkt 2</p>	
Ad.4	<p>Zarzut nie jest zasadny, albowiem pismo obrońcy oskarżonego M. S. (1) o wznowienie przewodu sądowego wpłynęło do Sądu Rejonowego w Bełchatowie w dniu 3.01.209 roku, a więc już po wydaniu zaskarżonego wyroku.</p> <p>Ponadto akta I C 120/14 Sądu Rejonowego w Bełchatowie zostały załączone w trakcie postępowania odwoławczego i okazało się, że nie wniosły one do sprawy żadnych nowych okoliczności, gdyż powództwo dotyczyło wcześniejszej kolizji z dnia 10.09.2013 roku i jak stwierdził sam oskarżony M. S. (1) (k. 766v) uszkodzenia po tym zdarzeniu zostały usunięte jeszcze przed dniem 1.09.2016 roku.</p> <p>Dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego K. K. (1) było z kolei zbyteczne (por. wcześniejsze rozważania z pkt 2).</p>	
Ad.5	<p>Zarzut uznać należy za niezasadny, gdyż Sąd Rejonowy w istocie dał wiarę wyjaśnieniom obu oskarżonych, odnośnie przebiegu zdarzenia z</p>	

dnia 1 września 2016 roku. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika również, iż w ocenie Sądu meriti wiarygodne były także wyjaśnienia oskarżonych w zakresie tych uszkodzeń, które powstały (lub nie można wykluczyć że powstały) w wyniku zaistniałej kolizji.

Natomiast, co do uszkodzeń elementów wytrzymałościowych samochodu B., które nie mogły być widoczne „na zewnątrz”, to oskarżony J. M., co wydaje się oczywiste, w ogóle nie mógł mieć o nich wiedzy. Z kolei wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) w zakresie uszkodzeń elementów wytrzymałościowych samochodu B., okazały się niewiarygodne, gdyż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (a zwłaszcza opinii biegłego K. K. (1)) nie dało się uznać, iż powstały one w wyniku kolizji z dnia 1 września 2016 roku.

Ad.6

Zarzut jest zasadny. Rzeczywiście Sąd Rejonowy wykazał się tu niekonsekwencją, przyjmując, iż w trakcie przedmiotowej kolizji mogło dojść do aktywacji poduszek powietrznych pojazdu marki B., a jednocześnie uznając, iż oskarżony M. S.

	<p>(1) usiłował doprowadzić ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na całą kwotę wskazaną w akcie oskarżenia tj. 14.078 złotych, a która obejmowała też m.in. uszkodzenie poduszek powietrznych.</p>	
Ad.7	<p>Zarzut jest trafny o tyle, że Sąd Rejonowy z jednej strony przyjął, że do kolizji obu pojazdów w dniu 1.09.2016 roku w rzeczywistości doszło, a z drugiej strony przyjął, iż oskarżony próbował wyłudzić od ubezpieczyciela odszkodowanie, obejmujące koszty naprawy (wymiany) tych elementów, które zostały uszkodzone (a przynajmniej nie można tego wykluczyć) w tejże kolizji.</p> <p>Nie można natomiast uznać, aby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k., gdyż nie zapadł wyrok uniewinniający oskarżonego M. S. (1). Zebrane w sprawie dowody wskazywały bowiem na zawinienie tegoż oskarżonego, który usiłował doprowadzić firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wypłatę zawyżonego odszkodowania, zgłaszając uszkodzenia swojego pojazdu, które nie</p>	

powstały w przebiegu zaistniałej kolizji w dniu 1.09.2016 roku. Nie może tu być mowy w tym zakresie o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., gdyż niedające się usunąć wątpliwości, to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero, gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z 6 stycznia 2004 roku - V KK 60/03).

Ad.8

Dla istnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (czy też postaci uprzywilejowanej z art. 286 § 3 k.k.) koniecznym jest działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa nie jest jednak wymagane powtórzenie w opisie czynu zawartego w wyroku słów ustawy. Przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

nie wprowadza takiego wymogu wskazując, że wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu. Za spełniające to kryterium przyjmuje się posłużenie takimi sformułowaniami, które w sposób nie budzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego przestępstwa, wskazują zatem, w czym wyrażało się ich wypełnienie. Powyższe oznacza, że do uchybienia regulacji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie dochodzi automatycznie, w przypadku pominięcia ustawowego określenia znamion czynu zabronionego w opisie czynu przypisanego, ale wtedy, gdy opis ten nie mieści się w sferze pojęć, które można odnieść do tych znamion. Tym samym ocena, czy opis czynu obejmuje wszystkie znamiona przestępstwa nie może sprowadzać się do prostego sprawdzenia, czy użyto w nim słów ustawy, ale analizie podlega jego zawartość pod kątem ustalenia, czy czyn narusza konkretną normą sankcjonowaną.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2019 r. - II KK 198/18 - zawarty w wyroku skazującym opis czynu musi być tak skonstruowany, aby odzwierciedlał realizację

przez oskarżanego wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, że najłatwiej osiągnąć to korzystając z języka ustawy. Nie jest o jednak wymóg kodeksowy i dlatego w do spełnienia określonego w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. obowiązku dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu wystarczającym jest posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób nie budzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego.

Prawdą jest, iż w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (1) nie zawarto stwierdzenia, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie ma jednak skarżący racji, że powoduje to automatycznie dekompletację zespołu ustawowych znamion przestępstwa. To, że oskarżony M. S. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynika bowiem z całokształtu opisu czynu przypisanego mu w wyroku. Powiązanie ze sobą takich elementów jak to, że oskarżony zgłosił ubezpieczycielowi uszkodzenia samochodu, które nie powstały w wyniku przedmiotowej

	<p>kolizji, przez co usiłował doprowadzić tegoż ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, we wskazanej kwocie pieniężnej, a ubezpieczyciel odmówił wypłaty tegoż odszkodowania, w sposób jednoznaczny wskazuje, że celem działania oskarżonego było nic innego, jak tylko osiągnięcie korzyści majątkowej.</p>	
Ad.9	<p>Zarzut, aczkolwiek nazwany w apelacji zarzutem obrazy prawa materialnego, w swojej treści zawiera przede wszystkim kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Zarzut ten uznać należało ostatecznie jako niezasadny, aczkolwiek, co do dwóch kwestii należało skarżącemu przyznać rację.</p> <p>Niewątpliwym jest, że zgłoszona przez oskarżonego M. S. (1) ubezpieczycielowi szkoda nie dotyczyła pojazdu marki B. o nr rej (...), tylko o nr rej (...). Nastąpiła tu pomyłka Sąd I instancji, która ma wręcz charakter oczywisty, gdyż z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynikało, aby w związku z przedmiotową kolizją oskarżony dochodził odszkodowania</p>	

dotyczącego samochodu B. o nr rej. (...).

Rację ma też autor apelacji, że oskarżony M. S. (1) zgłaszając na infolinię ubezpieczyciela zaistnienie szkody mówił jedynie o takich uszkodzeniach pojazdu B. jak: dwie poduszki powietrzne, dwie lampy wyrwane z uchwytów, halogen, zderzak przedni, błotnik prawy oraz wyrwana osłona pod silnikiem. Takie też uszkodzenia zostały ujęte w wewnętrznym dokumencie ubezpieczyciela pod nazwą „zlecenie wykonania czynności ubezpieczeniowych w procesie likwidacji szkody OC” z dnia 2 września 2016 roku. Na tym jednakże rola oskarżonego M. S. (1) w procesie dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela się nie skończyła. W dniu 9.09.2016 roku w miejscowości H. został bowiem sporządzony „Protokół identyfikacji likwidacji szkody wypadkowej OC” z udziałem tegoż oskarżonego. W toku oględzin uszkodzeń samochodu B., dokonujący tej czynności rzeczoznawca opisał w protokole zaistnienie uszkodzeń elementów wytrzymałościowych (a więc tych, które nie mogły powstać w wyniku przedmiotowej

kolizji), a oskarżony M. S. (1) zaakceptował ten protokół własnym podpisem. Oprócz tego, w drugiej części protokołu, w odpowiedzi na pytanie „czy przed zaistnieniem szkody nr (...) pojazd posiadał jakiegokolwiek nienaprawione uszkodzenia?”, oskarżony podał, że samochód ten miał tylko zarysowany zderzak tylny i błotnik prawy, nic nie wspominając o takich uszkodzeniach jak: belka i wspornik prawy zderzaka, wzmocnienie przednie zderzaka, czy też absorber zderzaka przedniego.

Tym samym oskarżony M. S. (1) wprowadził w błąd ubezpieczyciela, zgłaszając mu jako szkodę komunikacyjną uszkodzenia samochodu, które nie mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 1.09.2016 roku. Swoim zachowaniem oskarżony M. S. (1) wyczerpał zatem znamiona występkę polegającego na usiłowaniu wyłudzenia odszkodowania o zawyżonej wysokości.

O działaniu oskarżonego „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” i kwestii braku dekompletacji znamion art. 286 § 1 k.k. była już mowa przy omawianiu poprzedniego zarzutu (pkt 8).

Ad.10

Obie apelacje obrońców oskarżonego M. S. (1) zarzucały wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej kary i zarzut ten można omówić łącznie.

Zarzut okazał się zasadny, aczkolwiek trzeba też mieć na uwadze, iż ostatecznie Sąd Okręgowy uznał, iż popełniony przez oskarżonego M. S. (1) czyn stanowił wypadek mniejszej wagi określony w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k., przewidującym niższe zagrożeniu ustawowe, niż przestępstwo typu podstawowego z art. 286 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy, po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, doszedł do przekonania, że zastosowana przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego reakcja prawno – karna jest nazbyt surowa.

Trzeba bowiem wziąć tu pod uwagę, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo nie charakteryzowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, kwota odszkodowania, jaką zamierzał oskarżony bezprawnie uzyskać od ubezpieczyciela, była relatywnie niska, a do wypłaty odszkodowania nie doszło. Oskarżony ma

przy tym ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową. Pracuje zarobkowo i utrzymuje rodzinę.

Tak więc, całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych przemawia za uznaniem, iż orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności i to bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, byłoby zbyt surową reakcją karną, wykraczającą poza stopień wymaganej represji. Oskarżony był, co prawda, uprzednio karany za przestępstwo innego rodzaju, ale nie powoduje to automatycznie konieczności uznania, że tylko resocjalizacja w warunkach zakładu karnego mogła odnieść wobec oskarżonego należyty skutek, zwłaszcza, że od czasu opuszczenia zakładu karnego minęło już kilka lat. Wymierzona kara grzywny będzie stanowić dla oskarżonego dostateczną represję i spełni ona nie tylko cele wychowawcze i zapobiegawcze, ale także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ad.11

Podniesiony w apelacji prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia, należało uznać za chybiony. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom i są one wynikiem wszechstronnej ich analizy. Przekonanie Sądu I instancji o niemożności przypisania winy oskarżonemu J. M. pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu meriti stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, a także zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Natomiast wywody skarżącego sprowadzają się w istocie rzeczy do ogólnikowego zaniegowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Apelacja, opierając się na subiektywnym przekonaniu jej autora o słuszności wniesionego aktu oskarżenia, nie wskazuje jednak dostatecznych argumentów mogących przekonać, że doszło do błędnego rozumowania Sądu I instancji

przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przypomnieć należy, iż Sąd Rejonowy ustalił, iż kolizja samochodów B. i V. (...) z dnia 1.09.2016 roku miała rzeczywiście miejsce, a oba samochody odniosły w jej wyniku określone uszkodzenia. Zawinienie drugiego z oskarżonych M. S. (1) polegało jedynie na tym, że w celu uzyskania wyższego odszkodowania, ex post zgłosił ubezpieczycielowi, oprócz rzeczywistych uszkodzeń kolizyjnych, również inne uszkodzenia, które nie mogły powstać w wyniku przedmiotowego zderzenia.

Organ prokuratorski nie skarżył wyroku w odniesieniu do oskarżonego M. S. (1), a zatem rozumieć należy, że powyższe ustalenia Sądu Rejonowego zostały przezeń zaakceptowane. Należy sobie zatem zadać pytanie, jaka musiałaby zaistnieć sytuacja, aby przy tak ustalonym stanie faktycznym, oskarżony J. M. mógł ponosić odpowiedzialność karną. Odrzucić należy wersję, jaką zapewne oskarżyciel zakładał, wnosząc akt oskarżenia, że cała kolizja w dniu 1.09.2016 roku była od początku fikcją, bądź też miała miejsce, ale kierowcy wcześniej umówili się, że celowo zderzą się

swoimi samochodami. Po pierwsze, nie ma na to dostatecznych dowodów, a po drugie stałoby to w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji, których prokurator w odniesieniu do oskarżonego M. S. (1) nie kwestionował apelacją.

Nie ma także żadnych przekonywujących dowodów, że oskarżony J. M. pisząc oświadczenie, w którym wzięął odpowiedzialność za spowodowanie kolizji, wiedział, iż oskarżony M. S. (1) wykorzysta je, by zgłosić ubezpieczycielowi także wcześniej istniejące uszkodzenia (a niewidoczne z zewnątrz).

Skarżący głównie powołuje się w apelacji na „podejrzaną” okoliczność, że oskarżony J. M., w niedługi czas po przedmiotowej kolizji, sprzedał biorący w niej udział samochód V. (...). Powoływane w apelacji zeznania świadków P. P. i Ł. R. oraz wyjaśnienia oskarżonego potwierdzają właśnie ten - niekwestionowany zresztą - fakt zbycia przedmiotowego samochodu w dniu 17.10.2016 roku przez firmę oskarżonego J. M.. Zauważyć należy, iż Sąd meriti okoliczność tę rozważał już wnikliwie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd odwoławczy zgadza się z tym, że nie jest jakąś nadzwyczajną okolicznością, że sprzedaje się samochód, który 1,5 miesiąca wcześniej brał udział w kolizji drogowej. Zwłaszcza, że oskarżony J. M. wyjaśnił, że już po kolizji doszło do zatarcia silnika w tym samochodzie, co było głównym powodem jego sprzedaży.

Także, co do sprzedaży samochodu V. (...), bez dokonywania jego naprawy, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nie wykluczają możliwości sprzedaży samochodu uszkodzonego, a wręcz jest to przecież dość często spotykana praktyka.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się także wnikliwie do kwestii miejsca zaistnienia kolizji okoliczności. Wbrew twierdzeniom apelacji, nie można wykluczyć, że oba samochody biorące udział w kolizji mogły się wówczas przemieszczać ulicą (...), gdyż oskarżony J. M. wykonywał czynności służbowe na pobliskiej stacji paliw, a oskarżony M. S. (1) przemieszczał się tą ulicą w kierunku cmentarza. Autor apelacji powołując się na użycie przez Sąd Rejonowy słowa „przypadkowo”,

	wyjmuje go z całego kontekstu wyводу Sądu meriti przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.		
	Wniosek		
	1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od zarzuczonego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	2. o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego M. S. (1) przy zastosowaniu art. 37a k.k. kary grzywny, bądź ograniczenia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	3. o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości wobec oskarżonego J. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Ad. 1	żaden z podniesionych przez obrońców zarzutów mających wskazywać na to, iż oskarżony M. S. (1) nie dopuścił się popełnienia przestępstwa, nie okazał się zasadny, o czym była szczegółowo mowa, przy omawianiu poszczególnych zarzutów.		
Ad. 2	wniosek okazał się zasadny, aczkolwiek na skutek przyjęcia		

	<p>łagodniejszej kwalifikacji prawnej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k., złagodzenie kary oskarżonemu M. S. (1) nie wymagało już zastosowania art. 37a k.k.</p>	
Ad. 3	<p>Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podzielił stanowisko Sądu meriti, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie pozwala na uznanie oskarżonego J. M. za winnego inkryminowanego mu czynu. Podkreślić należy, iż według zasad obowiązującej procedury karnej, to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego (art. 5 § 1 k.p.k.). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami. Zgodnie z generalną zasadą obowiązującą w procesie karnym, oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina nie zostanie mu udowodniona, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne</p>	

	od wątpliwości, czego w żaden sposób nie można odnieść do oskarżonego J. M..		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
1.3	Przedmiot utrzymania w mocy		
0.1 Uniewinnienie oskarżonego J. M. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.			

<p>Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora. Tak więc, w zakresie rozstrzygnięcia odnośnie oskarżonego J. M. zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>0.0.1 1.ustalenie, że zgłoszona ubezpieczycielowi przez oskarżonego M. S. (1) szkoda nie dotyczyła pojazdu marki B. o nr rej (...), natomiast oskarżony M. S. (1) w toku postępowania ubezpieczeniowego zgłosił ubezpieczycielowi uszkodzenia elementów pojazdu B. nr rej. (...);</p> <p>2. ustalenie, że usiłowanie doprowadzenia (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżonego M. S. (1) dotyczyło kwoty 697,05 złotych;</p> <p>3. dokonanie innej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (1), poprzez przyjęcie, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, wyczerpujący dyspozycję</p>			

<p>art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k.;</p> <p>4. orzeczenie wobec oskarżonego M. S. (1) w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności - na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. – kary 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		
<p>Ad. 1 Zgłoszona przez oskarżonego M. S. (1) ubezpieczycielowi szkoda nie dotyczyła pojazdu marki B. o nr rej (...), tylko o nr rej (...). Był to oczywisty błąd Sądu I instancji, gdyż z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynikało, aby w związku z przedmiotową kolizją oskarżony dochodził odszkodowania dotyczącego samochodu marki B. o nr rej (...).</p> <p>Ad. 2 Sąd Rejonowy był niekonsekwentny, gdyż z jednej strony przyjął, że w dniu 1.09.2016 roku rzeczywiście doszło do kolizji obu pojazdów, a jednocześnie uznał, iż oskarżony próbował wyłudzić od ubezpieczyciela odszkodowanie, obejmującego całość kosztów naprawy, wynikające z kalkulacji</p>		

przedstawionej przez ubezpieczyciela (...) (tj. kwotę 14078,08 złotych). Przy ustaleniu, że kolizja miała w rzeczywistości miejsce i znaczna część uszkodzeń samochodu B. powstała w jej wyniku, nie można przecież mówić, że oskarżony M. S. (1) próbował, co do tych rzeczywiście uszkodzonych w tym zdarzeniu drogowym elementów jego samochodu, wyłudzić odszkodowanie. Podobnie potraktować należało elementy, co do których nie można wykluczyć (art. 5 § 2 k.p.k.), że doznały uszkodzeń w wyniku przedmiotowej kolizji (poduszki powietrzne wraz z akcesoriami które należy wymienić po ich wystrzeleniu). Niewątpliwie oskarżonemu należało natomiast przypisać zamiar wyłudzenia nienależnego (zawyżonego) odszkodowania jedynie do tych elementów, które na pewno nie mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 1.09.2016 roku. Chodzi tu o elementy wytrzymałościowe samochodu B., takie jak belka i wspornik prawy zderzaka, wzmocnienie przedniego zderzaka, czy też absorber zderzaka przedniego. W tym zakresie Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego S. S. (1), który dokonał stosownych

kalkulacji i obliczeń. Spośród możliwych wersji, Sąd odwoławczy uznał, że należy przyjąć wyliczenie, według pierwotnej kalkulacji ubezpieczyciela (...) (co biegły obliczył na kwotę 697,05 złotych), albowiem gdyby doszło do wypłaty odszkodowania, to zostałyby ono zawyżone właśnie o taką kwotę, na jaką ubezpieczyciel wycenił koszty naprawy ww. elementów wytrzymałościowych.

Ad. 3 Sąd Okręgowy uznał, iż popełniony przez oskarżonego M. S. (1) czyn stanowił wypadek mniejszej wagi określony w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k. Trzeba mieć na uwadze, że ustalony sposób działania oskarżonego charakteryzował się mniejszym stopniem zawinienia i społecznej szkodliwości, niż w sytuacji, gdyby przedmiotowa kolizja była od początku, wspólnie z drugim oskarżonym, sfingowana (jak zakładał akt oskarżenia). Wyrażnemu zmniejszeniu, w porównaniu z zarzutem aktu oskarżenia i wyrokiem Sądu Rejonowego, uległa także kwota nienależnego odszkodowania, jaką zamierzał on wyłudzić i która w efekcie nie została wypłacona.

Ad. 4 Jak już wcześniej podniesiono, Sąd odwoławczy po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, doszedł do przekonania, że orzeczone wobec oskarżonego M. S. (1) reakcja prawno – karna jest nazbyt surowa, a adekwatną karą jest kara grzywny. Trzeba bowiem wziąć tu pod uwagę, że Sąd Okręgowy przyjął łagodniejszą kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu. Popelnione przez oskarżonego nie charakteryzowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, kwota odszkodowania, jaką zamierzał oskarżony bezprawnie uzyskać od ubezpieczyciela, była relatywnie niska, a do wypłaty odszkodowania nie doszło. Oskarżony ma przy tym ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową. Pracuje zarobkowo i utrzymuje rodzinę.

Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo- podmiotowych przemawia za uznaniem, iż orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności i to bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, byłoby zbyt surową reakcją karną, wykraczającą poza

<p>stopień wymaganej represji. Oskarżony był, co prawda, uprzednio karany za przestępstwo innego rodzaju i nie powoduje to automatycznie konieczności uznania, że tylko resocjalizacja w warunkach zakładu karnego mogła odnieść wobec oskarżonego należyty skutek, zwłaszcza, że od czasu opuszczenia zakładu karnego minęło już kilka lat. Wymierzona kara grzywny będzie stanowić dla oskarżonego dostateczną represję i spełni ona nie tylko cele wychowawcze i zapobiegawcze, ale także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>				
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>				
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>				
		<table border="1"> <tr> <td data-bbox="798 1444 1141 1541"># art. 439 k.p.k.</td> <td data-bbox="1141 1444 1479 1541"></td> </tr> </table>	# art. 439 k.p.k.	
# art. 439 k.p.k.				
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>				
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="798 1668 1141 1870"># art. 437 § 2 k.p.k.</td> <td data-bbox="1141 1668 1479 1870"></td> </tr> </table>	# art. 437 § 2 k.p.k.	
# art. 437 § 2 k.p.k.				
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>				

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
M. S. (1)	Pkt 3	<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za obie instancje została ustalona na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami). Względy słuszności przemawiały za obciążeniem oskarżonego jedynie połową wydatków związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego na etapie postępowania odwoławczego.</p>	
J. M.	Pkt 4	<p>Odnośnie tegoż oskarżonego, zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego związanymi z wniesieniem apelacji przez prokuratora.</p>	
7. PODPIS			